

LA PORTERIA

L'Escotilló GT ha adaptat aquest monòleg de Folch i camarassa i el presentem en forma de diàleg. Un projecte on volem potenciar la riquesa del text i la modernitat de l'escenografia. Una fusió que als ulls dels espectadors sorprendrà per la seva originalitat. Comença el dia en una porteria, una qualsevol de l'Eixample de Barcelona. Quan l'Aniteta està a punt d'obrir la porteria, sent el xiscle de la primera oreneta de l'any. I és llavors quan s'adona que justament, és el dia de Sant Jordi. Amb ella i el seu marit i tots els veïns de l'edifici viurem la seva especial diada.

REPARTIMENT

La portera: MÒNICA SERRET

El marit: ENRIC FORGAS

Equip Tècnic

Llum i so JOSEP CANDELA

CARLES ROIG

Attrezzo HELENA VILA

Vestuari MONTSERRAT GENÉ

Escenografia GRACI IGLESIAS

CARLES ROIG

Fotografia MARC ALSINA

Producció JUDIT LLAÓ

EMMA VIDAL

Direcció EDUARD ROIG

AGRAÏMENTS:

Marta Cañas, Antoni Martínez

L'Escotilló GT fa la seva aportació a la diada de Sant Jordi posant en escena aquesta obra de petit format. La seva intensitat, a estones comicitat i a moments dramatisme, ens transporten a la Barcelona dels anys setanta. Retrata, amb el seu habitual costumisme, la vida i els veïns d'un bloc de pisos de l'Eixample des dels ulls de la Portera. Una visió prismàtica, i per tant amb el consegüent biaix, sovint àcida, però a vegades tendrà, i sempre plena d'aquesta enveja que ens impregna a tots.

La Porteria en l'escenografia ens recorda una gàbia d'un galliner, on hi viu atrapada la portera en la seva vida quotidiana, la seva rutina d'un dia i un altra, vivint la vida dels seus veïns i somian atrapar-la. Veient, des de la seva posició privilegiada, cadascuna de les gestes que protagonitzen i desitjant ser-ne la protagonista. La rosa de St. Jordi és l'excusa perfecta per parlar d'enveges i gelosies amb la tendresa de qui no vol mal per ningú, tan sols acaronar una mica les orenetes.

Les escales que porten als pisos ens recorden els pals del galliner on el gall de panses s'exhibeix a tort i a dret per mantenir un prestigi que probablement ni ell mateix se'l creu. I on la portera s'hi rebabeja amb escriure cada vegada que l'ha de sotmetre a una petita humiliació domèstica.

